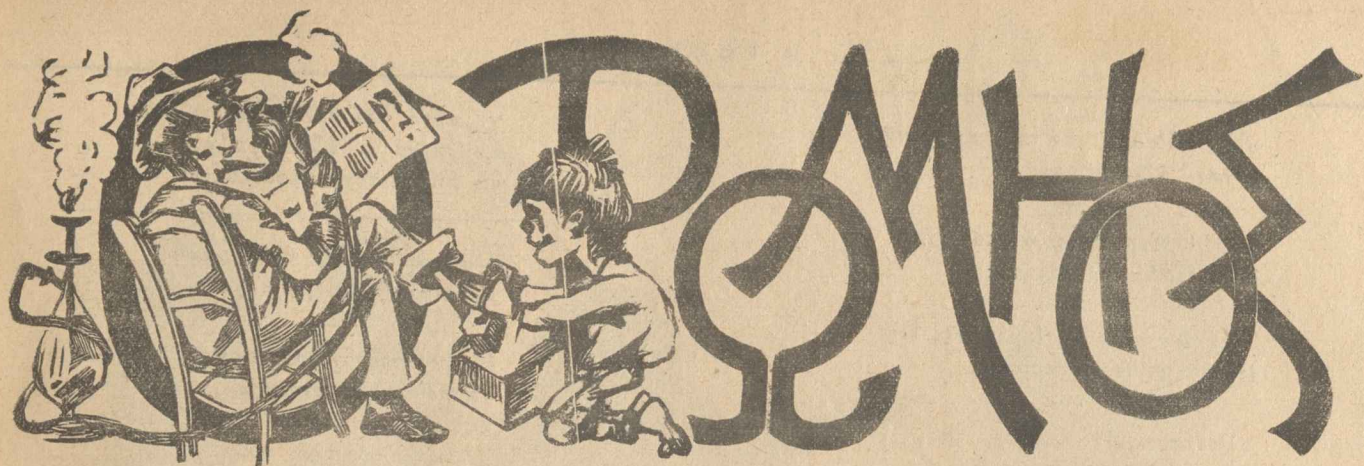

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — Ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα ἔϊναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐκτὴ τοῦ Νοεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ λόγοι σταφιδάδων σεβαστοί.

Τετρακόσα ὀγδόντα κι' ὀκτὼ
καὶ τὸ φράγκο εἰς ὕψος φρικτό.

Στίχοι ποικίλης φύσεως περὶ παρακρατήσεως.

Ἀπὸ τὰς Πάτρας ἔρχονται μεγάλοι σταφιδάδες
καὶ τούμπανα κτυπᾶνε,
φεγγοβολοῦν 'στὰ χέρια των κερὶὰ Λαμπρῆς καὶ ὁᾶδες
καὶ 'στοῦ Τρικούπη πᾶνε.
Νὰ σοῦ τὴν 'ποῦμε ;... 'πέστε την τοὺς λείει μὲ καμάρι
κι' ἐκεῖνοι μὲ ξεφωνητὸ ἀρχίζουν τὸ τροπάρι.

«Καλησπερούδια, τσέλιγκα κι' ἀρχιτοσπάνη πρῶτε,
πάλι τὴν παρακράτησι 'στὸ σπῆτι σου θὰ 'ποῦμε,
ὅπου κι' ἐφέτος 'λυσσαζαν γι' αὐτὴν οἱ πατριῶται
κι' ἐμεῖς στιγμὴ δὲν παύομε ταῦτιά των νὰ τρυποῦμε.

»Ἐπιτροπαῖς ἐπλάκωσαν ἀπ' τὸν Μωρηᾶ μὲ φόρα,
μὲ τούμπανα καὶ βρόντο,
νὰ σᾶς τὴν ψάλλουν μιὰ χαρὰ χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα
μὲ πρίμο καὶ σεγόντο.

»Παρακρατεῖσαι 'στὴν Ἀρχὴ καὶ σὺ πρωτοτοσπάνη,
ὅπου γιὰ τύχη μας καλὴ μᾶς ἔπεσες 'στὸ λῶτο,
κι' αὐγατισμένη βλέπωντας τὴν ζηλευτὴ σου στάνη
δὲν παύεις νὰ παρακρατῆς τὸ κόρδωμα τὸ πρῶτο.

»Χαρὰ σὲ καθ' ἐπιτροπή, ὅπου μαζί σου μπλέκεται,
'λίγη σταφίδα φέρνομε καὶ πάρτην γιὰ πεσκέσι...

τὴν μύτη σου τὴν βλέπομε 'ψηλότερα νὰ στέκεται
καὶ παρακράτα τὴν 'ψηλὰ μὴν τύχη καὶ σοῦ πέση.

»Ἐσὺ ποῦ περισσεύματα μᾶς ξεφουρνίζεις τόσα
καὶ τῆς χιλιάδας τὰ μισὰ τὰ 'βρίσκεις τετρακόσα
χωρὶς μεγάλα ντράβαλα, χωρὶς μεγάλο κόπο,
καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι θὰ 'βρῆς κανένα τρόπο.

»Ἐλα, Σωτήρα, σῶσε τὴν κι' ἀμέσως ψήφισέ την,
μέσα σ' ἀμπάρια βάλε τὴν καὶ παρακράτησέ την,
καὶ παραγέμιζε μ' αὐτὴν τὸ κάθε σου μπιφτέκι
κι' ὦρα καλὴ 'στὴν πρύμνη μας κι' ὁ τέτοιος μας τουφέκι.»

Εἶπαν αὐτὰ οἱ Πατρινοὶ κι' ὁ Λόρδος ἀπαντᾷ :
«ἔλατε πρὶο κοντὰ
νὰ ξανατραγουδήσετε τὸ λιγερὸ τροπάρι,
γιὰ σᾶς θὰ σφάξω σήμερα τὸ σιτευτό μοσχάρι.

»Αὐτὴν τὴν παρακράτησι ποτέ μου δὲν ξεχάνω,
μὲ σένα τὴν ἐπιτροπή κι' ἐγὼ τὸν νοῦ μου χάνω,
μὰ ποῖο κεφάλι ἀδειανὸ
σᾶς εἶπε πῶς τὴν λησμονῶ ;

»Κι' ἂν τῶπε τοῦτ' ὁ Θεοδωρῆς
νὰ πᾶς νὰ μοῦ τὸν συγχαρῆς.

»Κι' ὁ Ράλλης ἔν τὸ τσαμπουνᾷ
μονάχ' ἀέρα κοπανᾷ.

»Κι' ὁ Καραπάνος ἔν τὸ 'πῇ
ποτέ δὲν θῆχῃ προκοπή.

»Κι' ἔν τῷ πε κι' ὁ μεγάλος Πίτ
ἐξεκουτρίσθη καταμπίτ.

»Βρὲ σταφιδάδες ἔννοια σας,
μὴ σέρνετε τὰ γένεια σας,
κι' ἐφέτος τῶ βλά σκούπο
σ' ὅλη τὴ στρουγγά μου νὰ 'πῶ
νὰ τὴν παρακρατήσῃ
χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

»Κι' ἔν δὲν τὴν θέλουν μερικοὶ
κι' ἀρχίσῃ νέα μουσική,
ὅς σκούζῃ τότε ὁ καθὺς
πῶς χάνεται τὸ κράτος
κι' ἐγὼ τὰ χέρια παρευθὺς
θὰ νίψω σὰν Πιλάτος.

»Βρὲ σταφιδάδες, ἔννοια σας...
μὴ σέρνετε τὰ γένεια σας.
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά,
ὅλοι 'μιλεῖτε μου 'στ' αὐτί,
κι' ἔλατε τώρα, βρὲ παιδιὰ,
νὰ παίξωμε πινακωτή.

«Γιὰ κηθενὸς τὸν ἀμανὲ
ξεβούλωτα ταῦτ' ἀ κοαῶ,
καὶ τοῦτος ὅς μου λέγῃ ναι
κι' ἐκεῖνος ὅχι δυνατό.

«Ἄς ἔλθ' ἡ Πάτρα ἡ κλεινή,
ὅς ἔλθῃ κι' ἡ Βοστίτσα,
ν' ἀκούσω καθεμιάς φωνή
καὶ καθεμιάς καπρίτσα.

»Ἄς ἔλθῃ κάθε κουτενέες
νὰ γίνῃ παραγκιόζ - μπερντές,
κι' ἐγὼ τὰ πόδια νὰ κουνῶ,
ν' ἀνοιγοκλείνω τὸν μπερδέ,
καὶ μιὰ χαρὰ νὰ συμφωνῶ
καὶ μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ.

«Ἐλάτε, σταφιδάδες μου, ἔλατε περιδρόμοι,
ν' ἀκούσω κάθε γνώμη...
ὅσο 'μπορεῖς, ἐπιτροπή, μὲς 'στὴν Ἀθήνα μέινει,
καὶ σὰν τὴν παρακρατήσῃ ἄλλος καὶ μὲς δὲν εἶναι.

»Γι' αὐτὴν τὴν παρακράτησιν ἔχουν καὶ μὲ τὰ χεῖλη μας,
καθὺς σήμερα γι' αὐτὴν πολλὰ τσιλιπουρίζει,
κι' ὅς δέσωμε σφικτὰ σφικτὰ μὲ κόμπο τὸ μαντύλι μας
κι' ὅποιος τὸν πιάσῃ, βρὲ παιδιὰ, ἐκεῖνος νὰ κερδίξῃ.

»Καὶ τώρα σὺρ' ἐπιτροπή
σὲ καθὲ τσίλιγκ' ἀρχηγό,
καὶ πρόσεξε τί θὰ σοῦ 'πῇ

γι' αὐτὰ ποῦ σκέπτομαι κι' ἐγὼ,
καὶ πέραν κι' αὐριο, χαζή,
νὰ πιούμε τὸν κατφὲ μαζί».

Πᾶνε καὶ 'στὴν Θεοδωράκη
μὲ σεβντὰ καὶ μὲ μεράκι.

Καλησπερούδια, Θεοδωρή,
τὰ τούμπανα κτυποῦμε,
καὶ μ' ἦχο πλάγιο βρῦ
θέλεις νὰ σοῦ τὴν 'ποῦμε;

Κι' ὁ Θεοδωράκης βρέμεται:
«Πέστε τὴν, Μωραΐταις μου,
ἡ σωτηρία κρέμεται
ἀπὸ τῆς φαβορίταις μου».

»Παρακρατεῖ, κύρ Θεοδωρή, τὸ τόσο σου σεκλέτι
καὶ μὲ πικρὸ παράπονο κυττᾷ τὸν Βασιλῆα
πῶς ἄδικα παρακρατεῖ τὸν Λόρδο 'στὸ Δοβλέτι
καὶ τὸν ἀφίνει σ' ὅλους σας νὰ βάζῃ τὰ γράλια.

»Κιτρίνισε τ' ἀχειλί σου, δὲν εἶναι πιά κοράλι,
τὴν τραμουντάνα κοπανᾷς, λαλεῖς μὲ τὰ πετούμενα,
κι' ὅλο παρακρατούμενος ἀντάμα μὲ τὸν Ράλλη
βλέπεις 'στοῦ Λόρδου τὴν βοσκὴ ἀρνιά παρακρατούμενα.

»Κρίμα 'στὰ τόσα σας φιλιὰ, μὰ κρίμα καὶ 'στὴν ἔννοια
'μπροστά 'στὸν Λόρδο μὲ φωναῖς τὰ ρούχα μας ξεσχίζῃ
καὶ νέα μᾶς ὑπόσχεται ἀπὸ χρυσάφι κίνωσι
κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ τὴν χάψωμε τὰ δόντια μας τροχίζομε.

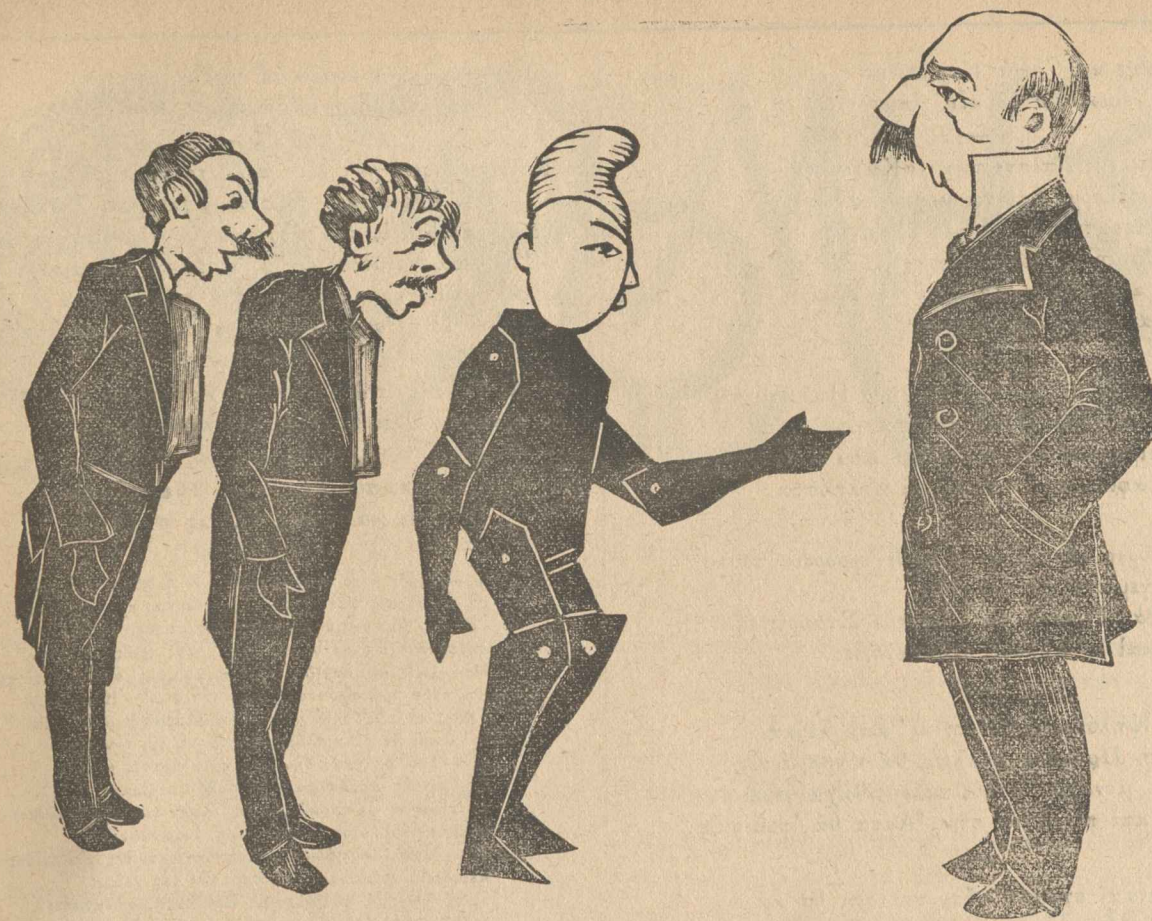
»Κυπαρισσάκι μας 'ψηλὸ καὶ πρόσωπο θλιμμένο,
μὴ τόσο τὸ Κορδόνι σου παρακρατῆς δεμένο,
λύστο σὰν πρῶτα, τέντωστο, κι' ἐμεῖς νὰ τεντωθῶμε
κι' ἀπὸ τῆς ὁρῆς τῆς ἀκραις του νὰ παρακρατηθῶμε».

Κι' ὁ Θεοδωράκης ἀπαντᾷ: «Ἐπιτροπή νταγιάντα,
παρακρατῶ, παρακρατεῖς, παρακρατοῦνται πάντα...
οὐκ ἔσται παρακράτησις σταφίδος περισσῆς
καθὼς μοῦ λέτε σεῖς,

ἀλλ' ἔστι παρακράτησις τῶν νόμων τῶν κειμένων,
τῶν φύρδην μίγδην κατ' αὐτὰς ἀτάκτως σκορπισμένων».

»Μετ' ἄλλων καὶ μονάχος μου γενναίως πολεμῶν
αὐτὴν τὴν παρακράτησιν τῶν νόμων τῆς πατρίδος
αὐτοστιγμὴ συντάσσομαι προθύμως μετ' ὑμῶν
ὡς πρὸς τὴν παρακράτησιν τὴν ἄλλην τῆς σταφίδος,
κι' ἐνὸνων κἄποτε τὴν μὲν μετὰ τῆς δὲ συνάμα
μικτὸν ἐξάγω κράμα.

»Κι' ἐκ τούτου πάλιν δεῦτερον κι' ἐκ τούτου πάλιν τρίτον,
καὶ νέα διαδέχονται τὰ κράματα τὰ πρῶτα,
καὶ πόντον διαπλέομεν δυστυχίων ἀρρήτων
καὶ τὰ παρακρατούμενα θρηνοῦμεν καθεστῶτα,
καὶ παραπαίων προχωρεῖ καὶ δὴ παραπατῶν
καὶ πᾶς παρακρατούμενος καὶ πᾶς παρακρατῶν.

Σταφιδικὴ ἐπιτροπὴ
περίφροντις καὶ σκυθρωπῆς.

»Εἰς ταῦτα καταγίνομαι συνήθως, πατριῶται,
κι' ἂν ἀπ' αὐτὰ ποῦ σὰς 'μιλῶ δὲν νοιώθετε κουκούτσι,
ἐν παροιμίας πάντοτε σὰς ἔλεγα καὶ τότε
ὅτι μὲ τρύπιον μιὰ φορὰ θὰ μέινετε παπούτσι.

»Κι' ἐνόσω παρακράτησις εἰς ὅλα κυβερνᾷ
κι' ὁ Λόρδος πίνει μόνος του καὶ μόνος του κερνᾷ,
σταφίδος παρακράτησιν κανεὶς μὴ μουρμουρίζῃ...
ἀλλ' ὅταν νέας ἐκλογὰς ἀλέκτωρ κακαρίσῃ
τότε τὴν παρακράτησιν συλλάβει 'ἐκ τῶν ὧτων
καὶ φέρετέ τὴν αὐθωρεῖ 'στὸν ἐν τοῖς πρώτοις πρώτον».

Πηγαίνουν καὶ 'στοῦ Ράλλη
μὲ φῶρα πρὸ μεγάλη

Νὰ σοῦ τὴν 'ποῦμε :... 'πέστε τὴν... «Καλησπερούδια, Μῆ-
μὲ τὴ στραβὴν ρεπούμπλικα καὶ τὸ πολὺ καπρίτσο, [τσο,
καὶ σὺ γιὰ τὴν σταφίδα μας γιὰ 'πὲς μας τὰ 'δικά σου
κι' ἡ σωτηρία κρέμεται εἰς τὴν ρεπούμπλικά σου.

»Πὲς μὲ τὸν Εὐταξία σου, τὸν ρήτορα Θανάση,
ὅτι κανένας σταφιδᾶς ποτὲ δὲν θὰ πεινάσῃ,
καὶ γιὰ τὴν παρακράτησιν νὰ μᾶς παραφωτίσῃς,
ποῦ τὸν θυμὸ σου δὲν 'μπορεῖς νὰ τὸν παρακρατήσῃς.

»Ὅταν σὲ πιάσῃ τὸ μπουρὶ μυυγγρίζεις σὰν τὸν ταῦρο
κι' ἔχεις κακὸ πονόδοντο γιὰ τὴν Ἀρχὴν τὴν τσοῦπα...

τὸν κύρ Σωτήρα 'στὴ Βουλὴ τὸν εἶπες Χατζὴ Σταῦρο,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος σοῦσυρε ὅσα δὲν σέρν' ἡ σκούπα.

»Τοῦ κάκου ξαναφίλησες τὸν ὁλόιο Θεοδωράκη,
τὸ φίλημά σας κρύο...
τζίφος κι' ἡ συμμαχία σας, καὶ μὲν Δημητράκη,
δὲν πέφτει τὸ θηρίο.

»Βγάζετε μέσα 'στὸ χαρτί τὰ γίδια σας πολλὰ,
ἀλλ' ἐξαφνὰ μὲς 'στὴ Βουλὴ τὰ 'βοσκετε πρὸ 'λίγα,
κι' ὁ κύρ Σωτήρας πετχχτὸς ἀρχίζει νὰ γελᾷ
καὶ βλέπετε σὰν γάγγηδες τὸν κάθε σας κολλήγα».

Κι' ὁ Ράλλης εἶπε «δύναμι δὲν ἔχω νὰ φωνάξω,
κουράγιό πιά δὲν μαῦμενε μὴδὲ ν' ἀναστενάξω.
Τέτοιο θηρίο δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ κατευάσῃ
κι' ἄδικως πάει κι' ἐργεταὶ τὸ μούσι τοῦ Θανάση.

»Ἄλλ' ὅμως σεῖς, ποῦ 'πῆρατε τοὺς ἀρχηγούς παγανά,
πρῶτοι σταφιδοκτῆμονες καὶ Πατρινοὶ μεγάλοι,
μαθετε πῶς κι' ὁ Βαλληνῶας μὲ μιὰ φωνὴ καμπάνα
γι' αὐτὴν τὴν παρακράτησιν τὸν σέροκο του θὰ βγάλῃ,
κι' ὅταν τὸ σκούζῃ μιὰ φορὰ κι' ὁ Βαλληνῶας ὁ Ναξίος
ὅλοι θὰ πῇτε «ἄξιες».

»Κι' ἂν κατὰ τύχην ἐξαφνὰ ὁ Χατζὴ Σταῦρος πύσῃ,
ἂν καὶ τοιαύτης πτώσεως δὲν ἔχωμεν ἐλπίδα,
ἐσώθημεν διὰ παντός, ἀλλοιῶς Θεὸς σφωρέσει
τὴν συμμαχίαν τὴν διπλὴν καὶ σὰς καὶ τὴν σταφίδα».

Πᾶνε καὶ 'στον Καραπάνο
κι' ἐρωτοῦν ἂν εἶν' ἐπάνω.

Νὰ σοῦ τὴν 'πούμε;... 'πίστε την... «Καλησπερούδια, τζόγια,
μὲ τὸ 'ψηλόλιγνο κορμὶ καὶ τὰ μεγάλ' ἀνώγεια.
Μὲς 'στῆς παρακρατήσεως τὸ νέο πανηγύρι
μὴ μόνους μᾶς ἀφήτης...
μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Καίρη
καὶ σὺ νὰ τὴν ψηφίσης.

Κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε βλέπωντας πρὸς τὸ Παλάτι πέρα :
«ἂς εἰμπορούσα νὰ γενῶ Πρωθυπουργὸς μὲ μ'έρα
μαζὶ μὲ τὸν Καίρη μου καὶ τὸν χρυσό μου Κώστα
καὶ τότε τὴν σταφίδα σας τὴν ἔκανα κομπόστα.

»Τότε 'στον φούρνο θάστελνα τὸ κάθε γουρουνόπουλο
γεμάτο μὲ σταφίδες,
καὶ μὴ χαρὰ θὰ τῷ τρωγα μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο
καὶ μ' ἄλλους σεβονταλῆδες.

»Τότε κι' ἐγὼ 'ψηλότερος ἀκόμη κι' ἀπὸ λευκή
γιὰ νὰ περάσ' ἡ Πρόεδρος πολλοὺς θὰ παραμέριζα,
μὲ τὴν σταφίδα μοναχὰ 'στους φίλους θάχα ζεῦκι
καὶ τρώγωντας καὶ πίνωντας τὴν "Ἄρτα θὰ 'φοβέριζα.

»Μὰ κι' ὅπως εἶμαι σήμερα καὶ γιὰ σὰς θὰ κάνω,
κι' ὅταν σπουδαῖο ζήτημα καμμιὰ φορὰ τυχαῖνη
νὰ πέρνετε τὴν βόλτα σας κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο,
ποῦ φίλους 'στὴν ἐξώπορτα καινούριους περιμένει.

»Ἐλπίζω νὰ σὰς ξαναἰδῶ
κι' ὁ νοὺς σας πάντα ν'ᾶν' ἐδῶ. »

Πᾶνε καὶ 'στοῦ Πίτ τρεχάλα
καὶ τὸν 'βρίσκουνε 'στὴ σκάλα.

Νὰ σοῦ τὴν 'πούμε : ... 'πίστε την : «Καλησπερούδια, Πίτ,
ποῦ 'πάτησες 'στὴν πῆτ.
Καὶ σὺ τσοπάνης λέγεσαι κι' ἂς εἶσαι δίχως στάνη,
μονάχα τὸνομα τοῦ Πίτ παρηγοριὰ σοῦ φθάνει.

»Χωρὶς κανένα πρόβατο μὲ τόση στενοχώρια
σιμόνεῖς 'στὸ Κορδόνι,
ἄλλοι τραβοῦν μαζὶ μαζὶ κι' ὁ Πίτ πηγαίνει χῶρια
καὶ μόνος σὰν ἀηδόνι.

»Γι' αὐτὴ τὴν παρακράτησι 'μιλοῦν καὶ 'στὴν 'Αγγλία
καὶ σὺ σὰν Πίτ βαρβάτος
κάνε 'στους 'Αγγλους καὶ σ' ἐμᾶς καμμιὰ διδασκαλίαν
νὰ φωτισθῇ τὸ κράτος».

Κι' εἶπε κι' ὁ Κωνσταντόπουλος : «χαρῆτε, πατριῶται,
ἀφίνω τὸνομα τοῦ Πίτ καὶ πέρνω τὸνομά μου,
κι' ὅταν ἐμπρὸς καὶ 'πίσω μου κυττάζω πότε πότε
πῶς μῆτε ἡ σκιά τοῦ Πίτ δὲν κάθεται σιμά μου,
καὶ βλέπω στρουγγαῖς ζηλευταῖς καὶ παραδαλῆς σὲ χρώματα,
δίνω δὴ φάσκελα τοῦ Πίτ καὶ λέω γιὰ τὰ κόμματα :

»νὰ καοῦν νὰ γίνουν στάκτη
νὰ βγῇ τῆς καρδιᾶς μου τᾶκτι. »

»Ἐκεῖνο τὸνομα τοῦ Πίτ πολὺ τὸ παρακράτησα
καὶ μὲ τὴν παρακράτησι 'στὴν ἀγκινάρα 'πάτησα,
κι' ἂν ἔλαμψα εἰς τὴν ἀρχὴ ὡσὰν φλουρί Βενέτικο
ἄλλ' ὕστερα γρουσουζέψα μ' αὐτὸ τὸ τσαναμπέτικο,
καὶ σῆς ποῦ παρακράτησιν φερί φερί ζητεῖτε
τὸν πρόην Πίτ 'στὴ σκάλα του μὴ τὸν παρακρατεῖτε.»

Κι' εἰς ἄλλους 'πῆγαν σχέδια νὰ πάρουν περισσότερα
κι' ἐπέρασαν ἐλεεινὰ κι' ἐμεῖς ἐλεεινότερα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δεῦτε 'στὸ φράγκο ψάλλωμεν ἀναβασιᾶς ὕμνους
μὲ σκελετοὺς, βρὲ Περικλῆ, ριγῶντας κι' ὀλογύμνους.
Ἐκεῖνο καὶ τῆς δῆλ' ὀραγμαῖς σκοπεῖ νὰ περάσῃ,
ἐπῆρε δρόμο δυνατό, κι' ἴσως 'στῆς τρεῖς νὰ φθάσῃ.

Π.—Πῶς σοῦ συνέβη, φράγκο μου, κι' ἀνέβης ἐκεῖ πέρα
καὶ κάθε πρωτομάστορη τὸν ἔκανες Δέ - Κάστρο;...
καθὼς τὰ πᾶς 'στον οὐρανὸ θὰ καρποθῇς μὲ μ'έρα
κι' ἐμεῖς θὰ σὲ κιαλάρωμε ἀπὸ τῇ γῇ σὰν ἄστρο.

Φ.—Τοῦ φράγκου τὴν ἀνάληψιν ἰδόντες μερικοὶ
διὰ παντὸς ἀπέβαλαν σουρτουκο καὶ βρακί,
κι' αἶροντες ὡς παράλυτοι ἐπ' ὤμων των τὸν κράδβατον
ἐθλεπαν ὀλογύζοντες πρὸς ὕψος δυσανάβατον.

Π.—Μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν νεάνιδες καὶ παῖδες
περιδεῖς ἀνέτειναν πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας,
ὅμως ἡμεῖς ἂς ψάλλωμεν μὲ Βουλευτὰς μπεμπέδες,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τοῦ κράτους ὁ Σωτήρας.

Φ.—Πᾶσα ἡ Μπόρσα ἐφρίξεν, ὁ δ' ἥλιος ἐκρύβη,
μηδεὶς δὲ τὸ στομάχι του δὲν ἔπαυε νὰ τρίβῃ,
καὶ φεῦ! ἀπέδρ' ἀνέκραξε καὶ πᾶν λεπτὸν νικέλινον
κι' ἐξέθετε τὴν ἔδραν του γυμνὴν πρὸς τὴν Πανσέληνον.

Π.—Ὅμως ἡμεῖς ἂς ψάλλωμεν λαμπράς ἀναβασιᾶς,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τοῦ κράτους ὁ Μεσσίας.
Φ.—Τοῦ φράγκου τὴν ἀνάληψιν οἱ πάντες θεασάμενοι
δεῦτε πανηγυρίσωμεν ἀλλήλους ἀσπασάμενοι,

καὶ τὸ καλὸ μας ριχθὲν ὑμνήσωμεν εὐγλώττως,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τοῦ κράτους ὁ Μπουρλότος.
Φ.—Βλέπων τὸ φράγκον κι' ὁ Σωτήρ πρὸς οὐρανοῦς νὰ φθάνῃ
ἀνίστατο κι' ἐξίστατο κι' ὀργίλος ἐμυκάτο,

κι' εὐθέως 'Αστυφύλακας διέταξε μὲ κράνη
νὰ τοῦ τὸ φέρουν αὐθιγρὲ ὀλίγον παρακάτω,
κι' ἐκεῖνοι ξιφουλκῆσαντες ἐξώρμησαν εὐθὺς,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται ὁ Τρίκ ἐπικληθεῖς.

Π.— Κι' ἐγὼ σκιρτῶν ἀναρῶν :
«δόξα Σωτήρι τῷ κλεινῷ
κι' αὐτῷ τῷ περισσεύματι,
τῷ σωτηριῷ ψευματι.

Φ.—Δόξα λοιπὸν ἂς ψάλλωμεν ἐν ταμπουρᾷ κι' ὀργάνοις...
οἱμοὶ! θρηγῶν ἐκραύγαζε κι' ὁ τλήμων Δεληγιάννης,
θρόμβοι δ' ἐκ τοῦ μετώπου του κατέρρεον ἰδρώτος :

«μόλις τὸ φράγκον ἔφθασε τὴν μίαν καὶ σφράντα
παῦσιν ἀμέσως μ' ἐστειλε Γεώργιος ὁ πρῶτος,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται ὁ Λόρδος κατὰ πάντα».

Π.—Πρὸ τῶν πυλῶν ἵσταμενος τοῦ Χαμημιστηρίου
ἐντὺς ἀκούει σιωπῇ βαθεῖ κοιμητηρίου,
κενὸν δὲ βλέπων κι' ἔρημον παντὸς κουφλούζης πάγκο
καὶ μὲ φωνῆς περιπατοῦς στριγγιλῶν τερετίσματα :

«ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω, φωραφράγκο,
νὰ πῆς εἰς ἄστρον τοῦρανοῦ ἀπ' ὅλους χαϊρετίσματα.»

Τὸν Πλέσαν τὸν περίπυστον μυσταγωγὸν τῶν θεῶν,
ποῦ τὸν ἐχειροτόνησαν Δεσπότην Ζακινθίων,
τὸν ἄνδρα τὸν ἐξέχοντα κι' εἰς ἀρετὰς καὶ λόγον
μετὰ τὸν ἄλλον κι' ὁ «Ρωμῆος» ἐνθεοῦς τὸν συγκαίρει,
καὶ τῆς χειροτονίας του κοῦσὸν καὶ φέτα τρώγων
τοῖς ἀνακράζει 'Α ξ ι ο ς καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ χεῖρ.
Ἡ τοῦ Γαμβάκη πάνδημος ἐν Σμύρῃ ἀποθήκη
ἔχει καὶ γὰρ Σμυρνιότικο καὶ ξένο θεριακλῆν
τοῖγάρ 'Αδάνας ξακουστά, τοῖγάρ ἀπὸ τὰ πρῶτα,
ὅπου μ' αὐτὰ μοσχοβολοῦν τοῦ καθενὸς τὰ χνώτα.
Ὁ δὲ ὁ 'Αγγίλας Φωτεινῆς, καὶ σύρτε μάνι μάνι...
ἡ μυρωδιά των κι' ὡς ἐδῶ μου φαίνεται πῶς φθάνει.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσπεύτου, κονιορτὸς πολλός.